

## Yvonne Widekärr

---

**Från:** Tommy Widekdr <ranchboy3@hotmail.com>  
**Skickat:** den 1 september 2000 04:41  
**Till:** ranchboy3@hotmail.com; coolboy22@spray.se; ewa.thylen@usa.net; magnus.westlund@seb.se; Christer.alvin@telia.com; k\_rok2000@hotmail.com; mojgan\_77@hotmail.com; Sylvia\_bor@hotmail.com; Bj\_blowie@hotmail.com; oskar\_modin@hotmail.com; ferdouszannatul@hotmail.alvsborg.se  
**Ämne:** Separation(veckobrev 53, för vecka 35, er 00)

Hej,

Uppslaget till detta brev föddes redan i varas då jag och en vän satt och diskuterade om den svenska idrottsrörelsen i allmänhet och dess ideella verksamhet i synnerhet. Meningen var att jag skulle skriva om det långt fram och passande nog blev det aktuellt i dessa dagar då jag själv kommit i onåd hos min gamla förening Fargelanda judoklubb.

Jag började med judo 1981 och har sedan dess varit trogen en och samma klubb, Fargelanda Judo klubb. Eftersom att mitt intresse för judo var enormt från första stund, samtidigt som jag insåg vilken härlig gemenskap och kamratskap som medlemskap i en förening kunde ge och kanske då allra främst i en judoklubb, var jag ständigt närvarande på alla träningar. Judo blev mitt liv och sporten och den klubb jag var medlem i, skulle jag i många år framåt starkt förknippas med. Jag minns att jag ofta fick frågorna ;(samma frågor som alla som engagerar sig inom idrottsrörelsen får) Hur orkar du?

Hur hinner du med?

Svaret brukade ramla ut lika självklart och orepetat som vanligt ur min mun; "Jag vet inte, men tycker man att något är roligt, så känner man direkt inte efter"

1984 åkte jag på mitt första judoläger, Lugi camp i Lund. Jag var 15 år och tillsammans med 5 andra jämna kamrater där den yngsta var 12, påbörjade vi något som senare skulle bli ett av de starkaste minnen som vi har tillsammans. Vi hade ingen ledare med oss. Jag vet inte ens om tanken fanns bland styrelsen i klubben eller bland föräldrar att det borde funnits.

Kanske antogs vi vara gamla nog, eller så var den bistra verkligheten att det inte fanns någon ledare att skicka med.

Så fortsatte det. Kamratganget fortsatte att åka på läger själva och vi tränade till och med ibland mellan de vilda fester och dumma upptåg som vi höll på med. (Detta har jag beskrivit i ett tidigare brev och tack och lov skulle det andras senare.) Samtidigt blev jag själv ansvarig för att ta hand om små barn som ville åka på tåvlingar eller på mindre läger. Jag visste redan då att jag aldrig skulle låta "mina barn" få åka i väg själva som vi gjorde och hade gjort.

Det var en fin tid där och det var här som den "typiska FJK andan"

skapades. Vi hade en speciell sammanhållning som senare skulle generera i stora framgångar för klubben ända fram till 1992.

Det vackra med "FJK skapelsen" var att vi var ganska många som var med och bidrog till att Fargelanda judoklubb blev en bra, trevlig och välskött förening. Man skulle kunna säga att det här var taget ur instruktionsboken i hur en svensk klubb skall blomma ut och skötas. Det var kollektivet av målmedvetna engagerade individer som skapade den speciella andan som jag personligen tror lag till grund till de senare sportsliga framgångar som vi nådde.- 92 började ungdomsatsningen i klubben mättas något, eftersom att klubbens seriespel tog över allt intresse, med kulmen under elitserieåren 96-97.

Jag var en sk. eldsjäl i fargelanda judo. Den ideella rörelsens brinnande laga, eller om ni så vill, dess största förstorare. Vad är en eldsjäl? För mig har ordet eldsjäl alltid haft en negativ klang. En person som ensam, ofta på ett diktatoriskt sätt styr och sköter klubben,. Eldsjälen föds när ingen annan orkar bry sig. Eldsjälen har intresse, han är målmedveten, han vill att saker skall handa. Ofta har han upplevt besvikelse när andra i klubben svikit och efter att från början varit en person som varit bra på att delegera, gör han nu det mesta själv under parollen: "Då blir det iallafall gjort!"

Eldsjälar är inget som den ideella rörelsen vill ha, i allafall inte officiellt. I dag vet vi dock (tyvärr) utan eldsjälar, ingen verksamhet.

Jag brukar sticka ut hakan när ideellt arbete förs på tal och likna det med kommunism. Likt kommunismen var den ideella rörelsen en perfekt ide, vision eller vad ni vill, som byggde på att alla skulle hjälpa åt. Så ser det allt för ofta inte ut.

Den ideella föreningsrörelsen skulle bli något unikt för Sverige, som senare skulle generera i svenska idrottsstjärnor. Nu blev inte ideell verksamhet särskilt unikt för Sverige. I USA t ex bygger all idrottsutövande i grund och botten på att frivilliga hjälper till så att allt kan gå runt. V brukar ofta vara snabba att kommentera deras idrottande med "Det är bara pengar som räknas", men då glommer vi att det amerikanska begreppet "

Volunteering" är ett kant ord även för oss nordbor. All ungdomsverksamhet sker här så gott som ideellt. Ofta i kyrkans regi som t ex mycket lyckosamma Ymca. Dessutom är det mycket vanligare än i Sverige att det finns supportföreningar kopplade till idrottsverksamheten som jobbar helt ideellt med, t ex insamlingar av diverse slag, försäljning, bingo och dylikt.

Varför finns det inte fler personer som kan arbeta i klubben? Det är en fråga som alla involverade i en idrottsstyrelse brottas med för jämn.

Kanske skulle man istället ställa sig frågan; "varför vill ingen hjälpa till och jobba ideellt?"

Den största boven är givetvis tiden. Man måste ha tid att jobba ideellt och ideellt arbete tar tid. Det kan ta mycket tid. Tyvärr används dock tid allt för ofta som svepsjal till att slippa hjälpa till. Man kanske också måste acceptera fakta att tid är en bristvara i dagens samhälle. Vi kanske har mindre tid i dag än när idén om den svenska idrottsrörelsen skapades. Inte allt för sällan upptäcker man som ledare att föreningen blir en avlastningsplats för barn, då de hårt dubbelarbetande föräldrarna i barnens fritidssysselsättning ser en chans till par timmars ledighet i lugn och ro utan kivande barn, tjat och vilda upptåg.

En annan anledning till att man avstår att hjälpa till kan vara att det är ett arbete som helt saknar uppmuntran i benämningen att få något för det.

Jag menar, det är ju det som är den ideella rörelsens idé.

I slutet av 80 talet brukade styrelsen i FJK premiera ledarna med en liten uppmuntrande gava som tack för hjälpen. En gång fick jag en träningsoverall.

Det var stort. Min drivkraft var salunda inte materiella ting, pengar eller dylikt utan helt enkelt lyckan av att vara med och se andra trivas och ha kul. En belöning som faktiskt går utanpå det mesta.

Som vi alla vet finns det ju dock andra sätt att uppmuntra på, men av någon anledning har det aldrig legat för den ideella svenska idrottsrörelsen att visa sina egna någon uppskattning. Däremot har man aldrig varit sen att visa uppskattning när man fått hjälp från t ex sponsorer eller andra.

Jag tror aldrig att någon förälder, eller någon annan i föreningen sagt:

"tack Tommy, tack för du ställde upp." Visst var gamla ordförande har sagt att mig ett antal gånger "det där gjorde du bra", men vi har ju varit "vapenbroder" i alla år.

Mig veterligen har jag inte hört någon annan ledare från Fargelanda judoklubb, från någon annan judoklubb eller från någon annan idrott klubb säga det till sig. Däremot får man snabbt höra om man gjort fel. Det är inte konstigt att ingen vill arbeta ideellt.

En annan företeelse som ofta förekommer är behovet att finna syndabockar. Vi mots dagligen på sportsandningarna eller på tidningarnas sportsidor att det är någon tränare som fått sparken, styrelser som måste gå osv, osv.

Självklart så kan det många gånger vara befogat, men det man glommer är att det oftast är vanliga människor, hårt arbetande människor som oftast haft en önskan, en ambition att göra något bra för klubben.

Det kan också bli inre stridigheter i klubben, som oftast handlar om oliktankande i hur föreningen skall bedrivas. Dock handlar det nog oftast om makt och att man själv tror sig veta bäst. Jag vet, för jag själv i mina unga år försökte mig på en slags "revolt" mot den då sittande styrelsen tillsammans med några jämna vildhjortar i klubben. Det var på ett årsmöte och jag minns att vi var missnöjda med hur klubben satsade på tavlingsjudo. Var lilla revolt slog ner och så har i efterhand kan jag bara konstatera hur dumdrigt varat beetende varit, eftersom att konflikter aldrig kan lösas på ett sätt som det. Nu blev det för mig och de andra inblandade en viktig erfarenhet

Inom svensk judo där jag själv har fullständig insyn i genom mitt uppdrag som ordförande i Svenska judoforbundets valberedning, kan jag med egna ögon se hur "gamla trotjänare" offras för vad man inte direkt säger, men som man menar, "den goda sakens skull".

Jag har ofta funderat på det där. Varför måste det ske? Varför tar man inte hand om sina egna?

I Fargelanda judoklubb har det funnits en lang tradition i att ta hand om "sina egna". Nagot som jag varit mycket stolt over, sarskilt nar man hort om alla stridigheter som finns overallt pa andra ställen. Fargelanda Judoklubb har i egna led setts som en monster klubb bade nar det galler organisation, sammanhallning och foreningsanda.

Torsdagen innan jag akte blev jag uppringd av Fargelandas ordforande. Han och ovriga I styrelsen ville fa klarhet vad som hant under Lugi camp I Lund som var under de forsta dagarna i juni. Aledningen var att det hade kommit klagomal om hur jag hade betett mig som ledare under lagret. Min forsta tanke var: "om det funnits klagomal, varfor kommer de nu tre manader senare och framforallt kommer de inte fran de som dryftat dem?" Svaret som jag fick var att detta var forsta styrelsemotet efter sommaren, men det tycker jag far ses som en mycket klen forklaring. Jag har all forstaelse for styrelsens onskan att vilja reda upp eventuella oklarigheter, men samtidigt far det anses ganska klumpigt att foresla ett mote nagra fa dagar innan jag akte tillbaka till USA. Ett mote som I mina ogon dessutom sags som ett rent forhor och aven om jag haft tid och mojlighet att narvara pa ett sant spektakel, skulle jag inte gora det. "Sa skulle man da slutligen hangas ut och forgoras". Visst det later drastiskt och overagerande, men det var faktiskt sa som jag kande det.

Det fanns 3 punkter, eller klagomal som hade riktats mot mig:

1. jag hade inte hjalpt till som coach under den tavling som var den forsta dan 2. jag hade inte narvarat vid mattkanten nar ungdomarna tranat 3. Jag hade tillsammans med en annan ledare gatt pa bio, skickat hem ungdomarna och latit dem ga sjalv tillbaka till idrottsanlaggningen dar lagret var

Sjalvklart stammer det inte vad som pastas om mig nar det galler de tva forsta punkterna. Men,...nar det galler biobesoket sa stammer det mer an val, men lat mig da ocksa forklara varfor. Genom alla ar har de aktiva ungdomarna som varit med pa lagret gett sig ut pa stan antingen med mitt goda minne eller ej da de varit lediga och det funnits tillfalle till det..

Det har aldrig varit nagot som kunnat hindrats, aven om man velat. Kan lata som en klen forklaring, men man maste ocksa lita till sunt fornuft och aven inse fakta att nastan samtliga ar tonaringar nar de aker pa detta lager och sa var fallet aven har. Tonaringar vill ha sin frihet, det ar bara att konstatera. Dessutom var det ett sallsynt vaket och lugnt gang som jag var ute med, sa i det har fallet radde ingen tvekan om att de var varda att fa ta lite eget ansvar. Ja, jag valde att ga pa bio tillsammans med den andra ledaren, men det forst efter att vi diskuterat igenom det noga i gruppen.

Det stammer ocksa att ungdomarna fick ga ensamma hem fran stan utan oss. Jag bedommer fortfarande att jag gjorde ratt, men om nagon har en annan asikt en mig, sa diskuterar jag det gladeligen med vederborande. Dock kommer jag aldrig stalla upp pa nagra forhor! Man skall inte glomma att det ar pa sin lediga tid som man gor detta. I det har fallet pa en storhelg. Dessutom blev jag personligen tillfragad av andra ledare och aktiva om jag kunde folja med. Jag fick det uttryckligen forklarat for mig att om jag inte foljde med sa skulle ingen fa aka.

Jag tycker det ar bra om man reagerar om man tycker nagot ar fel och om foraldrar har synpunkter pa verksamheten sa blir sadana som jag mer an glada. Det ar bra att de bryr sig. Men....var var de innan? Horde de av sig och fragade om det var nagot de kunde hjalpa till med, om allt var under kontroll? Självklart inte! Och...var var foraldrarna som sa;"jag foljer givetvis med" "jag hjalper garna till."

Vi var tva ledare som var med. Tva ledare med for mig det sjalvklara delade ansvaret. Mig veterligen har han varken fatt paringning eller personligen hort nagot klagomal. Nar jag fragat om varfor han inte fatt hora nagot, sa har forklaringen varit att man skall gora det. For mig verkar det mest rimliga och rattvisa att man tar upp det nagorlunda samtidigt med bagge det ror sig om. Man kan bara spekulera i varfor man inte gjort det. Kanske beror det pa att han for tillfallet ar en av de fa ledarna som finns kvar i klubben i dag och man vill ju aldrig sparka undan bena pa sig sjalv. Andra anledning ar kan vara besvikelse pa uteblivna framgangar for klubben de senare aren bade idrottsligt och ekonomiskt, eller helt enkelt att nagon maste offras for att foreningen skall kunna leva vidare." Men du sjalv da Tommy, kan det inte helt enkelt vara sa att du gjort bort dig, gjort fel?" undrar forstass ni.

Jovisst, kan det sakerligen vara sa, men da borde det inte i rimlighetensnamn tagit sig sadana konsekvenser som det nu gjort. Dessutom kande jag redan i maj att det var nagot pa gang, att jag inte riktigt var valkommen tillbaka. Na, har ar det nagot som inte stammer.

FJK saknar i dag hjarta och jag forlorade mitt for klubben nar besvikelsen och bitterheten kandes som storst. Den man som en gang hade forhoppning om att en dag stolt motta hedersmedlemskap i klubben, gor nu som tre ur klanen Widekarr redan gjort, lamnar den.

Visst, jag kanner mig förbrukad, men inte bitter längre. Snarare befriad och stark.

Det finns en sjuka i den svenska idrottsrörelsen i dag och något måste göras innan den faller ihop. Självklart måste idrottsrörelsen i botten bygga på frivillighet, iallafall så länge som vi vill finna glädje i den. Ideell idrottsverksamhet kommer och bör ytterligare några decennium vara den självklara vägen för svensk idrott. Däremot måste man bli bättre på att ta vara på sina egna, att visa och ge uppskattning och att framförallt behandla människor med värdighet. Ingen skall behöva känna sig utanför eller för den delen i sammanhanget förbrukad.

Att efter 20 vikt sitt liv att något som man trots så benhårt på, (oftast 20-30 timmar i veckan när det var tävlingar mer) upplever jag nu den härliga känslan av att inte vara uppbokad för jättan, ha tid till att utveckla relationer, ha möjligheten att satsa på sig själv och sin personliga framtid.

I Fargelanda fortsätter vardagen för judoklubben som tyvärr ser ut att ha några tuffa år framför sig. För några av mina vänner skall som fortfarande finns kvar i klubben, önskar jag att allt skall ordnas upp sig, att man skall få den harmoni och det lugn som krävs för att man skall kunna göra ett bra arbete. De är fina representanter för svensk hårt arbetande allmog idrotts rörelse.

Själv packar jag träningsvaskan för att ge mig ut på tennisbanan för lite lek. Långt bort från tvång, träningsproblem och skall.

Tommy Widekarr, Baconfield, Macon, Georgia

PS. På svenska judoförbundets hemsida med adressen [www.judo.se/gastboken](http://www.judo.se/gastboken) finns det för tillfället en diskussion om hur mycket landslagstränarna som till större delen arbetar ideellt bör delta på alla läger och dylikt. Landslagstränarna Katarina Hakansson och Jesper Hultgren ger svar på tal. DS

---

Get Your Private, Free E-mail from MSN Hotmail at <http://www.hotmail.com>.

Share information about yourself, create your own public profile at <http://profiles.msn.com>.